

NAGYMAMA VASALÓDESZKÁJA

- Miért hegedül ilyen sok zsidó?
- Mert azzal könnyen lehet menekülni.

Egy ismerősöm kérdezte ezt egy klezmerbanda muzsikusától. Igaz, ő a judaizmussal kapcsolatos tudásának túlnyomó részét a *Hegedűs a háztetőn* címéből szerezte.

A nagymama nem volt zsidó, de a második világháború alatt háromszor is menekülnie kellett, mert valahogy mindig szerencsétlenül választott lakhelyet. Először a házat bombázták le. Később menekült a bosszúszomjas, minden magyarra ellenséggként tekintő jugoszláv partizánok, és végül a fosztogató orosz katonák elől. Volt, hogy hálóingben, mezítláb, majdnem mindenét hátrahagyva kellett elhagynia otthonát, de egyvalamit mindig magával vitt: nehéz, tömör fából készült vasalódeszkáját.

Különleges egy eszköz volt: két keményfa (talán tölgy) lap egymáshoz ragasztva felülről, alulról, és vastag lakkréteggel bekenve. Lába nem volt, a nagymama minden új otthonában egy asztalkát vagy téglákat pakolt alá, hogy használni tudja. Nem a legpraktikusabb darab, az biztos, megemelni is alig tudta, mégis mindennél jobban ragaszkodott hozzá. '44-ben elvesztette a vasalóját, és vagy öt évig nem is szerzett újat, de a deszka végig vele volt.

A hetvenes évek elején odaajándékozta a lányának negyvenéves születésnapjára, és bár addig mindig csak mosolyogva megrázta a fejét, amikor kérdezték, miért fontos annyira a vasalódeszka, most végre tartott róla egy kiselőadást. Maga a magyarázat kicsit zavaros volt, de a család betudta annak, hogy a nagymamának a két világháborúval a háta mögött nehéz élete volt, és különben is öregszik. Beszélt arról, hogy ha van vasalódeszkád, akkor hiszel a rendben és a tisztaságban, igényes vagy önmagaddal. Elmondta, hogy egy ilyen tárgy rengeteg mindenre használható, de nem tisztázta, mire gondol. Végül megmutatta egy Kalasnyikov lövedékének nyomát az alján, és elmesélte, hogy '56-ban ezt tette az ablakba mellvédként, és valószínűleg az életét mentette meg. A család egy kicsit megnyugodott, hiszen így már érthető, a nagymama nyilván ragaszkodik ahhoz a tárgyhoz, amely

megvédte a halálos golyótól. Ott és akkor senkinek nem jutott eszébe, hogy '56-ban már legalább húsz éve hurcolta mindenhova magával a deszkát, amire utólag aligha adott magyarázatot az akkori megmenekülése.

A hagyomány, ha már elindult, meg is maradt. A lánya szintén továbbajándékozta az unokának, amikor ő lett negyven, aki szintén odaadta az ő lányának (ez már mostanában történt). Szerették a történetet, kedves emlék volt a bolondos nagymamáról, aki pont egy vasalódeszkát tartott ekkorra becsben.

Honnan is tudták volna a valódi okát annak, hogy miért ragaszkodott tűzön-vízen át a deszkához? Dehogyan gondolta azt, hogy egy vasalódeszka a háztartás legfontosabb tárgya, hogy anélkül nem lehet élni. Az igazság az volt, hogy a nagybátyja, Kázmér bácsi, aki kalandor hajlamú ember volt, még az idegenlégióban is megfordult, s egyik afrikai újtjáról egy kábé tízkarátos gyémántot hozott haza. Az öreg később elutazott a Salamon-szigetekre igazgyöngyökért, és többé nem hallottak róla, a drágakő pedig az akkor még kismama nagymamánál maradt. Férje, a nagypapa, aki később Voronyezsnél elesett, applikálta be a két falap közé, létrehozva így a vasalódeszkát. Együtt találták ki ezt a rejtekhelyet, hogy baj esetén elő tudják venni a gyémántot. Így sok minden érthetővé válik, hogy mit miért tett a nagymama, csak az nem, hogy vajon mit tarthatott bajnak, ha nem a szétbom-bázott házat vagy az életére törő katonákat. Mindenesetre abban igaza lett, hogy a kő nélkül is megúsza ezeket a kataklizmákat, és boldog életet élt szerető családjával. Azt tervezte, hogy majd a halálos ágyán elárulja nekik a titkot. Azt viszont nem tervezte, hogy megcsúszik a padkán, és elüti a villamos, mégis ez történt.

A vasalódeszka pedig generációkon át öröklődött, és még további generációk során öröklődni fog. Talán egyszer valaki lelöki, és kettéhasad.

IMPROVIZÁCIÓ

Átlagosnak mondható életet élt egészen addig, amíg már nem. Fizikát tanított és kutatott az egyetemen minden nap, aztán hazament a családjához, illetve hetente két estét egy amatőr társulattal töltött, ahol improvizatív színházat csináltak. Volt néhány előadásuk, amelyek a rokonokon és barátokon kívül a kutyát sem érdekelték. Kamaszkorában talán némileg több

becsvágy volt benne, mint a legtöbb kortársában, de ez kielégítette. Az önvizsgálat perceiben megállapította, hogy a karrier, család, önmegvalósítás szentháromságban mindenhol jó eredményeket ért el, és ez elég is volt.

A sikert persze, akármilyen váratlanul érkezett, örömmel fogadta. Már az is meglepetés volt, hogy egyik fellépésük után egy közepesnél kevésbé ismert rendező megkérdezte, volna-e kedve szerepelni egy olyan filmben, amely teljes egészében improvizációból fog állni. Nyilván volt.

Elképesztően népszerű lett úgy a mozi, mint ő, a főszereplő. Videomegosztókon, közösségi médiában terjedt, minden józan várakozást felülmúlva. Az alkotók, bár büszkék voltak a produkcióra, éppolyan értetlenül álltak a sikerük előtt, mint a kritika. Végül a hivatásos megmondóemberek benne, a főszereplőben találták meg a megoldást: hosszú monológjaiban olyan dolgokról, érzésekről beszél őszintén és habozás nélkül, amelyek mindenkit foglalkoztatnak, de valahogy inkább hallgatunk róluk.

Híres lett, megkezdődtek egy új, immár nagy költségvetésű film előkészületei, és közben is hívták előadni, reklámokban és tévéműsorokban szerepelni. Mindenhova ugyanazt a fanyar humort és kíméletlen őszinteséget hozta, egyes szám harmadik személyben beszélt, talán másról, talán magáról.

Workshopot tartott egy szállodában egy soknemzetiségű társaságnak. Főleg fiatalok jöttek el, és volt köztük két-három igazán csinos lány. Egyikük egy szőke, nagy szemű francia, rendszeresen kereste a pillantását, majd este, a hivatalos program végén megkérte, csatlakozzon hozzá és barátaihoz a bárban.

Fejben már sokszor megcsalta a feleségét, ártatlan játéknak tartotta, soha nem lépett túl a flört határain. A játéknak viszont voltak szabályai, csak azért, ha a lány valóban érdeklődést fejezett ki. Mióta ismert volt, ez persze sokkal gyakrabban fordult elő. Szívesen leült hát a társasághoz, ahol az átlag valamivel az ő korának a fele lehetett. Jólesett az őt körülvevő rajongás, jólesett a bor is, és főleg jólestek az apró érintések a nagy szemű lánytól. A bulit átvitték a bárból a wellness részlegbe, ahol az ital mellé előkerült némi mdma-val kevert kokain is.

Mire a medencetér panorámaablakán beszűrődtek a hajnal első fényei, már csak kettesben maradtak. Kinyitottak egy újabb üveg bort, és beültek a gőzkabinba az egymással szemben lévő padokra. Látta, hogy a nagyszemű leveti magáról a testére tekert szaunalepedőt, de a sűrű páratól nem tudta pontosan kivenni a testét, amíg a lány hirtelen előre nem hajolt, hogy megfogja a kezét. Kényszerítette magát, hogy a hatalmas szemekbe nézzen, és ne a gőz által végre nem takart mellekre.

– Mondasz egy monológot? Csak nekem? – búgott és sűgött egyszerre. Részegen, bemindenezve mindkettőjüknek jó ötletnek tűnt, úgyhogy belekezdett.

– És ott űlt a férfi a gőzben a gyönyörű nővel. A köztük lévő korkülönbség, vagy az, hogy nem tudnak egymásról semmit, nem számított már, csak két lélek gravitált egymás felé. A férfi mozgása bizonytalanabbá, beszéde lassúvá vált az elfogyasztott rengeteg szubsztanciától, de a feje furán tiszta volt, mintegy kívűlről látta magát, ahogy lehúzza testét egy hívogató, mégis ijesztő örvény. Észrevette, hogy minél több bort iszik, a lány szemei annál jobban csillognak.

A nagyszemű megszorította a kezét, amit azóta sem engedett el, ő pedig kortyolt a borból, és ezt kihasználva, lopva megnézte végre a látótere alatt lebegő melleket. Folytatta.

– Mindketten tudták, hova vezet ez az éjszaka. Talán már este is, amikor az első pohárral megitták a bárban, de óvatosan kellett lépkedniük, bármiikor, bármelyikük félreránthatta volna a kormányt. A férfi azonban most először úgy döntött, ezt nem teszi meg. Sokszor volt már hasonló helyzetben, de most, legelőször tudta, végigmegy az úton. A nő gyönyörű volt, szőke és makulátlan. Bőrének illata betöltötte a kicsiny gőzkabint. És hiába egy elcsépelt klisé, francia akcentusa működött, és még szexibbé tette.

Ekkor a lány egyszer csak rajta volt mindenhol, csókolta a száját, a vállát, a nyakát. Elakadó lélegzettel, sűgva kérte, hogy folytassa.

– Tenyerébe simult a teste, nem tudta, hol végződik ő, hol kezdődik a nő. Álomszerű érzés volt, közben az érzékei nagyon is felébredtek. Elképzelte, mi fog történni a következő percekben. Látta maga előtt, ahogy feláll, és odanyomja a nőt falhoz. Látta, ahogy ölbe veszi, és ahogy aztán arccal a fal felé rátérdelteti a padra.

Újra a szájára tapadt a lány szájja. Itt kellett volna abbahagynia, tudta is pontosan, de nem bírta magával, és miközben szorították, markolták egymás testét, ahogy lélegzethez jutott, mondta tovább.

– Egy pillanatig habozott, ahogy belésvillant, most először fogja húsz plusz év után megcsalni a feleségét. Arra gondolt, hogy lánya gyűlölné, ha tudná, mi történik, de vajon nagykamassz fia büszke volna rá némileg, hogy egy ilyen nőt szerzett meg? Mert most, ebben a pillanatban nem számított, hogy ez a nő nem őt akarja, hanem egy hírességet, egy skalpot. Nem volt semmi oka, hogy lenézze ezért. Sőt, ha lett volna ideje átgondolni, ha nem veték volna át a vágyak az uralmat a gondolkodása fölött, még örült volna is

neki, hiszen teljesen egyértelmű a helyzet, nem akarnak egymástól mást, másnap sérülés nélkül elválhatnak.

– Eszébe jutott, hogy ezzel most átszakad-e a gát, mostantól rendszeresen elmegy-e nőkkel, és a mostani kaland csak a legelső-e a sok közül? Hogy most, hogy híres, rajongókkal nagyon könnyű lesz? Egy pillanatra elszégyellte magát, hogy amíg ezzel a franciával van, már a következőkre gondol, de végül is: nem tartozik neki se semmivel. Csak élvezik egymást egy rövid ideig. És persze bevillant egy másik fenntartás is, ami pont az ellenkezője volt az eddigieknek. Huszonéve van együtt ugyanazzal a nővel, mi van, ha a most következő hormonvihar valódi érzéseket generál. Ha elkezd érezni valamit ez iránt a nő iránt, akit nem ismer, és aki – legyünk őszinték – kizárólag a puncija miatt érdekli. Most még... És mit jelent lelkileg a megcsalás? Meg fogja terhelni a kapcsolatot? Be fogja vallani? Megváltozik a szex a feleségével ezután?

– Végül azonban a fizikai vágy minden megfontolást felülírt, kilúgozta a gondolatokat az agyából, csak egy maradt. Akarja ezt a francia nőt. – Ezt viszont már csak a gőzkabin csukódó ajtajának mondta. A nagyszemű felkelt, magára tekerte a lepedőt, és elment. Hosszan nézett utána, és csendesen lezárta a monológot.

– Ott maradt egyedül, saját hülyeségén merengve. Értette a nőt, hogy ott hagyta, jogos volt. Lassan tudatosodott benne, hogy mit csinált: kihagyott egy fantasztikus lehetőséget, és ott maradt egyedül, a megcsalás minden bűntudatával, de a mérleg másik serpenyője, a fizikai gyönyör nélkül. Egy lúzer.

MOZGÓLÉPCSŐ

Mióta az eszét tudta, várt valamire. Eleinte maga sem volt tisztában vele, mire, csak valami meghatározhatatlan sóvárgást érzett. Később lettek körvonalai a várákoszásnak, de még mindig csak annyit tudott a maga számára megfogalmazni, hogy történjen végre valami, valami más, mint a monoton mindennapok. Ezekkel a mindennapokkal amúgy semmi baja nem volt, ha egyformán is, de kellemesen teltek.

Mióta üzembe helyezték a metróállomáson, ugyanúgy telt az idő. Hajnalban elindult, késő este leállították. Valójában nem találta egyhangúnak ezt az életet, nem elégedetlenkedett, hiszen csak egy mozgólépcső volt. Reg-

gel elindult, este megállt nap nap után. Elvult ezzel. Néha karbantartották, olajozták, tisztították, újraindították. Az olajozást szerette, mert csikizte.

Egyszer, akkoriban, amikor néhány megállóval arrébb lévő szomszédját a Moszkva tériről a Széll Kálmán téri mozgólépcsőre nevezték át, teljesen felújították, rengeteg alkatrészét kicserélték. Azt mondta magának, most új időszámítás kezdődött, és emlékeire is mint Karbantartás előttire és Karbantartás szerintire hivatkozott, amikor néha nosztalgiázott kicsit az utolsó előtti és az utolsó metró befutása között.

Azt hallotta egyébként, hogy ez a Moszkva/Széll Kálmán téri mozgólépcső érezhetően hosszabb, mint ő, de ez egyáltalán nem érdekelte. Ha elunta magát, mert ez néha megtörtént, akkor elkezdett rángatózni. Ezt úgy kell elképzelni, hogy a sima, folyamatos futás helyett ütemesen rántott egyet magán, és így haladt. Azt mondogatta magában, hogy „mozgó... lépcső... mozgó... lépcső...”, és minden szónál mozdult egyet. Ilyenkor persze az utasok panaszkodtak, és előbb-utóbb jött egy karbantartás, a csikizós olajjal. Nyilván nem bánta.

Néha megállt hirtelen, amikor valaki megnyomta a vészgombot, és ilyenkor előfordult, hogy néhányan, akik a figyelmeztető feliratok ellenére sem fogták a korlátot, elestek. Volt, hogy kuncogott ilyenkor, hiszen komoly sérülés úgyse történt, amúgy meg arra gondolt, magukra vethetnek, akik nem kapaszkodnak – és olyan mókásan csuklottak össze.

Volt egy haverja, a Felfelé Menő, aki őt meg Lefelé Tartónak nevezte, bár magukra mindketten Mozgólépcsőként hivatkoztak mindig. Még az sem igaz, hogy ezek a nevek a mozgásuk irányát jelölték volna, hiszen felváltva vittek fel és le. Az elnevezések egyszerűen egy pillanatnyi állást rögzítettek, azt az időpontot, amikor elnevezték egymást. Mindketten türelmes, elfogadó személyiségek voltak, így hiába dolgoztak egymás mellett évtizedek óta, nem untak rá a másokra.

Felfelé Menő mondta neki még néhány éve, hogy egy mozgólépcső életének egyértelmű csúcspontja, amikor a járat végén valakinek a cipőfűzője beakad. Ő se tapasztalta még, de hallotta valahol. Lefelé Tartó ebben a pillanatban rádöbben, hogy pontosan ez az a dolog, amire öntudatlanul egész életében vágyott. Ettől kezdve napjainak része lett egy alacsony intenzitású, de folyamatos izgatott várakozás. Tudta, hogy egyszer meg fog történni.

Ha közeledett egy totyogó gyerek vagy még inkább bárki, akinek hosszú szúra volt hagyva, netán kikötődött a cipőfűzője, hirtelen hatalmas izgalmat érzett, de nagyon sokáig nem történt semmi. Nem bánta, nem volt csa-

lódott, biztos volt benne, hogy előbb-utóbb bekövetkezik. Ideje pedig volt akármennyi.

És aztán megtörtént! Éppen egy felfelé műszakot látott el, amikor egy kétpetejű ikerpár, talán hat-hét évesek lehettek, kitalálták, hogy versenyezni fognak. Ahogy fej fej mellett kettesével vették a lépcsőfokokat, a kisfiú véletlenül rálépett a kislány cipőfűzőjére, ami kioldódott. Egyikük sem vett észre semmit, futottak tovább. A mozgólépcső viszont érezte, tudta, most jött el a pillanat. Elborította az adrenalin, gépszíve soha ilyen gyorsan nem vert még. A kislány orrhosszal megnyerte a versenyt, de ahogy győztesen fel akart ugrani, a beakadt cipőfűzője visszarántotta. A mozgólépcső pedig gyűrte be a padló alá a madzagot – nem rosszindulatból, hanem mert így működött, ez nem az ő döntése volt. A lány ijedtében először sikoltott, aztán visítani kezdett, a nagymamája pedig rátenyerelt a vészleállítóra. Persze, megint volt valaki, aki elesett, ezúttal egy kamaszfiú, aki éppen a délutáni kosármeccs egy jelenetét idézte fel, hogy lenyűgözze osztálytársnőjét. A mozgólépcső röviden felkacagott, de figyelme nagy részét a cipőfűző foglalta le. Végre megtörtént! Hurrá!

Szerencsére az ijedségen kívül senkinek semmi baja nem lett. Nem történt semmi. Kiszabadították a cipőt, és elmentek. A kamasz feltápáskodott. A mozgólépcső elindult. Nem érzett kielégülést, csodálkozva megállapította, hogy ez nem is volt olyan érdekes.

Igazán nem történt semmi. De egyáltalán nem bánta.

BOYS WILL BE BOYS

1. nap

Olyan hülyén érzem magam ettől az egésztől. Zavarban. Na, nem mint-ha valaki olvasná.

Mégis, azt mondom magamnak, hogy majd valahogy, valamilyen módon, valaki megtalálja ezt a naplót. Ha ez egy napló lesz egyáltalán. És már most, előre szégyellem, hogy ilyen béna a kézírásom. Kedves Olvasó! Nézd el nekem, hogy alig olvashatók ezek a sorok, áltisi óta nem írtam kézzel. Gépelni egészen gyorsan tudok, viszonylag kevés hibával.

Magyarázokodom... Ha egyszer elhiszem, hogy ezt tényleg elolvassa majd valaki, akkor kitépem ezt a lapot, és mással kezdem. Mindegy, vegyük elő,

hogy miért írom ezt a naplót, nevezzük most már naplónak. Nevezzem, nem nevezzük. Nincs itt senki, akivel nevezhetnénk. Csak Lara. Róla később. Szóval be vagyok szarva, el vagyok keseredve. Nem tudom, mi lesz velünk, de nagyon valószínű, hogy nem sokat fogunk már élni. Persze, fel kell deríteni a terepet, elsősorban ivóvizet találni, az pár nappal megtoldaná a hátralévő időt.

Nyomot hagyni... De jó lenne valami nagyon magvasat, valami maradandót leírni, mondjuk, egy szép verset, és majd amikor valaki megtalálja egyszer, ötven év múlva, akkor majd híres leszek. Hozzáteszek valamit az egyetemes kultúrához, tudomiséra.

Egyelőre persze csak a pánik miatt írok, amibe, félek, bele fogok őrlülni napokon, ha nem órákon belül. Talán segít ez. Közben Larának nyugodtnak, vidámnak mutatom magam, bár ennek sincs semmi értelme. Nem tudok rajta segíteni. Ezért írok ilyen szaggatottan, mert közben kunyhót építünk. Pont erre semmi szükség, az ő ötlete volt, legalább elfoglalja magát. Kunyhónak egyébként nem nevezném, de leástam néhány bambuszt a homokba, és pálmaleveleket terítünk rá, most is épp azt keres. Jó, mi? Úgy érzi, hasznossá teszi magát, eltereli a gondolatait, ráadásul egyedül lehetek egy kicsit, hátha összeszedem magam.

Arról, hogy hogyan kerültünk ide. Mint egy filmben. A vihar elkapta a kirándulóhajót, odaverte a zátonyhoz. Hárman keveredtünk be az egyik mentőcsónakba, Lara, én meg az egyik guide, de őt később elsodorta egy hullám. Egyik kezemmel az életemért kapaszkodtam, a másikkal Larát tartottam. Nem értem, hogy sikerült, de a csónakban maradtunk. A guide-dal nem tudom, mi lett, de azért sejthető. Három napig sodródtunk kelet felé, ezt is leírom majd, borzalmas volt. Végül partot értünk ezen a csinos kis szigetén. Tényleg szép, igazán lehetne rajta egy resort. Megoldaná a problémáimat. A Laráét nem, neki például vélhetően meghaltak a szülei, de ki tudja? Másik csónakba kerültek a kavarodásban. Egyébként nem ismerem őket, nem is igazán érdekel a sorsuk. Szörnyű ezt leírni, de a saját kétségbeeséssel foglalkozom.

Lara viszont érdekel. Önző módon, az igaz, de mégis. Valami fókusz ad, hogy vigyázni kell rá. Tizenegy éves és ausztrál. Azt számolgom, hogy a csónakban talált készletekkel még van háromnapos vizünk és egyheti élelmünk. Ha ezek utánpótlását megoldjuk valahogy, akkor van akár sokkal több időnk is. Mégiscsak faszág ez a kunyhó, vizet kéne keresni. Ha van víz, van mit enni, akkor elégedélhetünk egy darabig, amíg pl.: nem jön egy láz vagy más triviális dolog, amihez orvos sem kell, csak egy-két tableta.

Persze a filmekben ez nem hiányzik soha, pont ez a rész kimarad. Ha én sem gondolok rá, de feltételezem, hogy találunk vizet és ennivalót, akkor elvileg akár évekig is kihúzhatjuk. De minek? Életfogytig börtön egy kislánnyal... Aki viszont előbb-utóbb majd nagylány lesz, ezen érdemes elgondolkodni. Szégyellhetném magam, de hát ez van, ez jut eszembe, és ha a terápiás naplómbe sem írom le, akkor minek van terápiás naplóm.

Ja, még valami. Most a jövő egy egészen kicsit rózsásabbnak tűnik, vagy ha nem is rózsásnak, de végül is kigondoltam olyan szcenáriót, ahol életben maradunk egy darabig. Kell egy tüzet rakni, mint *A legyenek urában*, hogy egy hajó meglássa a füstöt, hátha...

Én egy segg vagyok. Egy rossz értelemben vett romantikus segg. Fel sem merült, hogy mi van, ha ez a sziget nem is lakatlan? Kész a kunyhó, és sötétedik. Reggel elindulunk vizet és az élet nyomait keresni.

2. nap

...nyomot hagyni a világban. Eddig soha eszembe nem jutott, de most, hogy karnyújtásnyi közelségben van az elmúlásom, szinte jobban foglalkoztat ez, mint a túlélés. Ma megmásztuk a sziget közepén lévő kihunytt vulkánt, Larát ott kellett hagynom egy tisztáson, nem bírta. A jó hír, hogy a kráterben van egy tó. Rossz, hogy simán mindenféle szarral lehet fertőzött a vize. Mindenesetre ittam belőle, és Larát is megittam, nehogy itt maradjon nekem egyedül szegény, ha én kipurcanok valami fertőzéstől. További rossz hír, hogy fentről körülnézve, nagyon valószínű, hogy valóban lakatlan a sziget.

Reggel számba vettem szegényes felszerelésünket, ezekkel kell túlélünk. Van néhány használható holmi, de nincs kedvem ezekről írni. Inkább, ami bennem van, érzéseket, gondolatokat, hátha van benne értékes. Valami, amivel nyomot hagyok a világban – ha egyszer bárki megtalálja a naplót.

3. nap

Hát rohadtul jó lett volna, ha szakmát tanulok. Nem is tudom, még vízvezetékyszerelőként is jobban járnék. Bármilyen manuális szakmával. Egyébként értékesítő vagyok, életemben nem dolgoztam a kezemmel, ezért is lett ekkora szar a kunyhó. Kiderült, hogy nem rossz ötlet, mert olyan bazi nagy eső volt, hogy rommá áztunk – persze a kunyhó megvédhetett volna, ha nem esik szét az első szélrohamtól. Na, majd másodikra jobban sikerül.

Azt hiszem, berendezkedhetünk itt. Átcuccolunk a sziget másik oldalára, rengeteg gyümölcsöt találtunk ott ugyanis délelőtt. Mangót, kókuszt és

a legfontosabb: banánt. Úgy tudom, tele van tápanyagokkal, bár ez a vadon élő fajtája elég gusztustalan, na mindegy. Az persze kérdéses, hogy ezek vajon szezonális gyümölcsök, vagy lesznek nekünk egész évben, de nem lehet állandóan aggódni, most egészen eufórikus hangulatba kerültem attól, hogy akár még túl is élhetjük. Ráadásul fogtam halakat, épp sülnek a tűzön. (Ezt a tűz dolgot még meg kell oldani, iszonyat mennyiségű gyufám és három öngyújtóm van jelenleg, de ki tudja, mennyi ideig lesz rá szükség. Tehát nem sürgős, de nagyon fontos, hogy tudjunk tüzet gyújtani/soha ne aludjon ki, még a tegnap éjszakaihoz hasonló esőben se.) Szóval a csónak készleteiben volt egy halászhaló, és a sekély lagúnában gyerekjáték kikapni a halakat a vízből. Lara is fogott hármat, élvezte, nevetett is. Ha vadászni is sikerülne, gondban lennék, mert nem tudom, mit kell csinálni, mondjuk egy nyúllal, hogy kell megnyúzni stb., de a halakkal szerencsém van. Gyerekkoromban nyaranta rengeteget voltam a nagymamámnál, horgásztunk, aztán megpucoltuk, amit kifogtunk, és megsütöttük. Megy ez! Tudom, hogy vannak mérgező halak, de úgy vagyok vele, mint a banán szezonálisával: nem lehet végig aggódni, örülök a kis sikereknek, és vállalom a kockázatot.

Beesteledett, Lara alszik. Tényleg sokkal jobb kedvem van. Visszaolvastam, amit eddig írtam, egy elég béna Robinson-napló. Nem ilyet terveztem, hanem valami nagyon eredetit, lényeglátót, ilyesmi. Tele finom lelki csipkékkel. Valamit, amiről emlékezhetnek rám, ha előkerül a napló. Azt hiszem, úgy emlékszem, néhány évvel ezelőttig voltak ilyen gondolataim, egyediek, érdekesek, aztán elkezdtem pénzt keresni, és inkább azzal foglalkoztam. Vagy csak azt hittem, hogy azok. Mindenesetre most, hogy nem az azonnali pusztulás elkerülhetetlensége miatt rettegek, ha körbenézek, nem mindent egy fekete árnyalat alatt látok, vagy nem is tudom, hogy mondjam, szóval más is eszembe jut, mint hogy hamarosan meghalok, sokkal jobban foglalkoztat az életben maradás, és úgy érzem, „nyomot hagyni” ráérek később. Segít az írás, rendezzi a gondolataimat. Úgyhogy egyelőre csak belerázódok, arról írok, ami eszembe jut, amiben vagyok éppen.

4. nap

Nagyon bájos ez a kislány, tele van életerővel. Nem értek hozzá, nincs olyan fiatalabb rokonom, akit sokat látnék, de valahogy azt vártam volna, hogy folyamatos vizsgáztatásra szorul, pátyolgatni kell. De nem! Tud mosolyogni, nevetni is olykor, elfogadja az életet úgy, ahogy történik vele. Rengeteget segít nekem, hogy itt van, egyedül elviselhetetlen volna. Ő is ír naplót, kicsit aggódom is, mert azért olyan nagyon sok papírunk nincsen. Korai

még számolni, de ebben a tempóban kevesebb mint egy év alatt kifogyunk belőle.

5. nap

Hajaj! Azt hiszem, ezt az oldalt el fogom égetni, de ha már... Szóval leírom, aztán majd eltüntettem ezt, mert szégyellem magam. Pedig nem is csináltam semmit.

Berendezkedtünk egész jól, kaja megoldva, víz van akármennyi, egyelőre egyikőtől sem lettünk betegek. Van új kunyhónk, ez már ellenáll a szélnek. Ma délután játszottunk. Bementünk a sekélybe, és a vállamról ugrott fejeseket, meg dobáltam, ilyenek. És fel sem állt semmi, de mégis... Ah, itt ül velem szemben, így nem megy.

Már alszik. Az mondjuk, elég jó, hogy nem tud magyarul, mert akkor végképp nem írnék le ebből semmit. És még eszembe is jutott, hogy megtanítani milyen jó elfoglaltság lenne mindkettőnknek. Hát lófaszt! Így titkos marad a naplóm. Kamaszkorom óta a leghosszabb idő, amíg nem voltam nővel, három hónap volt, de szenvedtem is rendesen tőle. Igaz, talán főleg a szégyen miatt, hogy nem vagyok képes becsajozni, meg nálunk ott-hon a maszturbálás még mindig szégyellnivaló, vagy legalábbis úgy érztem. Most nem érzem már annak. Napokig nem jutott eszembe, de tegnap este bementem a fák közé, amikor Lara már aludt. Fiatal, egészséges férfi vagyok, és ezt tényleg nem kell szégyellni. De nem, nem rá gondoltam! Hülye vagyok, ezt miért kellett leírni? Nyilván nem rá gondoltam. Ő még egy kislány. De egyszer nagy lesz, és mi kettesben vagyunk a szigeten. Vajon hány éves korától lehet? 13? 15? 16-tól már biztosan. A régi 3 hónaphoz képest 5 évet kell most kibírnom?

6. nap

Csak leírom, mi történt tegnap, bár még most is elég hülyén érzem magam. Tényleg semmi nem volt. Ahogy ökörködtünk a vízben, az alkarjával véletlenül hozzáért a farkamhoz. Biztos vagyok benne, hogy észre se vette. És nem volt semmilyen fizikai reakció, csak mindenféle gondolatokat indított be.

7. nap

Sokkal többet kéne foglalkoznom azzal, hogy Lara hogy van. Egy kislány, aki elveszítette a családját, az összes fogódzóját. De nem megy, főleg ma nem, újra nagyon kivagyok, nagyon reménytelen minden.

8. nap

Megvan! Mégiscsak tanítani fogom Larát, csak nem magyarra. Összeszedem, amit én tudok természetről, művészetről, történelemről, és azt átadom. Ez mégiscsak értelmes, hasznos időtöltés. Közben megoldottam *A legyek urá*-s jelzőtűz kérdését, találtam leveleket, amikkel működik, stabil, magas füstöt eregetünk. Eltelt egy újabb nap a hátralévő 5 évből.

9. nap

Az megnyugtat, hogy nem kívánom, amikor ránézek. Viszont szeretem nézni. És szeretem hallgatni. Beleesek egy kislányba? Hát micsoda beteg állat vagyok én!?

12. nap

Mire elég idős lesz hozzá, már talán apaként fog rám tekinteni. Hogyan vezetem majd elő neki?

Azon gondolkodom, hogy ha választhatnék, hogy nyomot hagyjak vagy éljem túl, egyáltalán egy pillanatig haboznék-e most?

13. nap

Tényleg semmi más nem történik, amiről írhatnék, ez meg, bassza meg, annyira foglalkoztat, hogy megőrülök. Hal, gyümölcs, úszás, tanulás. Igen, elkezdtek a leckéket. Elég összevissza megy, de majd belejövök. Tantervet csinálok, bár az értékes papírral spórolni akarok.

Azt álmodtam, hogy rám mászik, ő akarja. De még álmomban is volt bennem tartás, magyaráztam neki, hogy nem lehet, hiszen ő még gyerek. De álló farokkal ébredtem. Nagyon ijesztő, mi van, ha mégis kiderül, hogy pedofil vagyok?

Egyébként meg alig várom, hogy elaludjon, és mehessek kivereni. A napom fénypontja! Még mindig nem gondolok rá közben. Soha. Egy pillanatra sem.

Ha egy apa és a lánya volna az utolsó két ember a világon, akkor vajon szaporodni kezdenek, hogy fennmaradjon az emberiség?

14. nap

Volt két üveg rum is a csónakban. Az egyiket elraktam későbbre, hogy majd együtt igyuk meg. Megint csak, mikor, hány éves legyen? 14? 16? 18? A másikat felbontottam. Ültem a tűznél, és ittam. Részegen attól félttem,

hogy felállok, és odamegyek az alvó Larához. De persze nem mentem. Nem vagyok olyan.

16. nap

Hát persze, hogy kerestek minket! Hogy a picsába nem jutott eszembe, hogy repülőgépeket és hajókat küldenek utánunk. Így is elég sokáig tartott, mire megtaláltak, de ma egy kisrepülő elszállt felettünk. Alacsonyan jött, többször visszafordult, integetett. Tehát tuti, hogy látott. Hamarosan értünk jönnek, minden meg van oldva. Az egész két és fél hét csak egy ijesztő kaland marad, amire örökre emlékezni fogunk. Remélem, Lara szülei is megúszták, bár biztos zavarban leszek, ha találkozni kell velük. Larát újra egy bájos, kedves kislánynak látom, nem merül fel többé, hogy vajon mikor kezdenek nőni a mellei. Nem vagyok pedofil, és hiszem, hogy 5 évig nem tettem volna semmit. De még így is bennem van egy adag szégyen. Legjobb lenne bedobni a tűzbe a naplót, de valahogy egyelőre még nem vagyok kész rá. Hátha otthon folytatom.

Vége